

մ քեզ հայացքով գոլ,

Նայում, աչքերս եմ լուռ գոցում...

Չեմ ուզում, որ սիրտս տեսնես

Աչքերիս մութ լուսամուտից...

Մոխիրներ կան այնտեղ հրկեզ՝

Մեր մեծ սիրուց մնացած ինձ...

Պետք չէ դրանք խառնել կրկին,

Չգո՛ւյշ... հանկարծ մի կայծ չգա՛...

Թե ինձ մեկ էլ տաս կրակին,

Սիրտս արդեն կմոխրանա...

ՌԻՇԱՅԱԾ ՉՂՋՈՒՄ

Դու հեռվում էիր, ինձնից շատ հեռու,

Մեր միջև պատն էր ձիգ տարիների.

Իմ երազներում կարոտն էր եռում,

Հույսերիս փխրուն ակոսն էր բերրի...

Եվ մոտ էր սիրտս, մոտ էր քեզ, շատ մոտ,

Ինչպես ծիծառը՝ կապույտ երկնքին,

Սպասումներիս վառ ամառն էր տոթ,

Սիրո ոչ մի կանչ ինձ մոտ չունեիր գին...

Իսկ այսօր, ահա՛, եկել ես հանկարծ,

Ինձ մոտ ես եկել սրտով սիրաբարկ...

Բայց ուշ է արդեն, չկա ոչ մի կայծ
Մեր հանգած սիրո մոխիրների տակ...

Քեկել ես ինձ մոտ, ինձ մոտ ես հիմա.
Արցունքահառաչ հայցում ես ներում...
Սրտին ներում է լոկ սի՛րտը, բայց նա՝
Իմ սիրտը, քեզնից հեռո՛ւ է, հեռո՛ւ...

ԿԱՊՈՒՅՏ ԹԻԹԵՌՆԻԿ

Իմ մանկության կապո՛ւյտ-կապո՛ւյտ, ժի՛ր թիթեռնիկ,
Դու՝ տերեփուկ կապույտ՝ հովից թրթռացող,
Դու՝ ծաղկաթերթ պոկված, մի պուտ մաքուր երկինք,
Երազանքիս շուրթին իջած փիրուզ մի ցող...

Իմ մանկության կապո՛ւյտ-կապո՛ւյտ, ժի՛ր թիթեռնիկ,
Ես՝ աղջնակ մի խենթ՝ տարված քո հեքիաթով,
Ես էլ՝ մի թիթեռնիկ՝ քեզ պես ոսկեթևիկ,
Կյանքիս առեջներում խաղում էի խինդով...

Խաղում էի զվարթ, ի՞նչ հոգս, ի՞նչ ցավ, ի՞նչ վիշտ...

Կարծում էի՝ կյանքն էլ մի հեքիաթ է ոսկե.

Երազներում լուսե պարուրելով ընդմիշտ՝

Շշնջալու էր ինձ սիրո դյուրօրի խոսքեր...

Ի՞նչ իմանար, սակայն, սիրտն իմ ջահել, անփորձ,

Որ քնած չեն բախտիս շանթերն ապերասան,

Հողմացրիվ կանեն սիրուս դոյակն անխոց,

Հոգուս նեկտարն անուշ՝ կանեն բաժա՛ն-բաժա՛ն...

Իմ մանկության կապո՛ւյտ-կապո՛ւյտ, ժի՛ր թիթեռնիկ,

Երազանքիս ցողը, ավա՛ղ, անհետ ցնդեց...

Իսկ դու նույնն ես կրկին՝ նուրբ ու ոսկեթևիկ.

Կորած մանկությունս ես գտնում եմ քո մեջ...

ԵՍ ԿԳԱՄ

Ես կգամ,

Երբ դու ինձ մոռացած լինես,

Երբ դու լուռ կորացած լինես

Քո թղթերի վրա,

Երբ լարված տքնելիս լինես,

Ապարդյուն ճգնելիս լինես՝

Տենչալով վերջը դրա...

Ես կգամ լուռ ու թեթև,

Կկանգնեմ մեջքիդ հետև

Ու կտամ մտքերիդ թև.

Որպես մուսա կգամ:

Ես կգամ,

Երբ դու խոհերիդ հետ լինես,

Մտքով զոհերիդ հետ լինես՝

Քո իսկ լեզվի, խոսքի,

Երբ երկրից վերացած լինես,

Հոգսի տակ կեռացած լինես՝

Ճակատիդ դալուկ ոսկի...

Ես կգամ մունջ, համրաքայլ,

Եվ աչքերն իմ տխրափայլ

Կգնենն հոգիդ մռայլ.

Որպես խորհուրդ կգամ:

Ես կգամ,

Երբ ինձնից հեռացած լինես,

Երբ հոգով ծերացած լինես՝
Կյանքի մտրակի տակ,
Երբ դու ինձ չսպասելիս լինես,
Ձանձրույթդ սպանելիս լինես
Հուշերիդ գրտնակի տակ...
Ես կգամ վշտաշշուկ,
Ցավերին քո սրտմաշուկ
Կցողեմ տաք արտասուք.
Որպես հին սեր կգամ:

ԷԼԻ ԵՍ ՄԱՐԴ ԳՏԼՎԵՑԻ

Քելի ես մարդ գտնվեցի մարդկանց հանդեպ,
Բայց մարդ չեղա՛ր իմ նկատմամբ...
Կյանքում ես ինձ միշտ գրկեցի,
Ինձ նեղեցի, ինձ մոռացա,
Ուրիշների հոգսերի տակ լուռ կորացա...
Պատի ճեղքին դարձա ես ծեփ,
Որ տաք լինի մարդկանց տունը,
Ծեփ դարձա և բերաններին վայրահաչող,
Որ երգ լինի նրանց քունը,
Երազներին չիջնի սև ամպ...

Դարձա գարնան տեղատարափ,
Դարձա վառ շող,
Կյա՛նք տվեցի քնած հունդին...
Ժահրոտ, թունոտ տատասկները կիպ գրկեցի,
Ինձնով մարդկանց լույս հավատի
Մերկ ոտքերը ես փրկեցի...
Բայց ոտնատա՛կ ինձ տվեցին մարդիկ ճամփին,
Տրորեցին սիրտս ուժգին,
Առաջ անցան թեթև, անհոգ...
Իսկ ես խոցված, իսկ ես անօգ
(Երբ իմ արած ամեն լավը կախվեց վատի)
Մարդկանց ճահիճ-անդորրության անկուշտ բազնին
Աբրահամի նման անկոր ու մոլեռանդ
Վերջին ճիգում զոհ բերեցի
Չավակի պես ինձ կյանք դարձած
Միակ սե՛րս, սե՛րն իմ, ավա՛ղ...
Եվ ժպտացին մարդիկ ինձ պաղ,
Ընդունեցին զոհն իմ արած այնքա՛ն հանգիստ,
Այնքա՛ն խաղաղ...
Ու խժռեցին գոհությամբ ժանտ...
Եվ երբ կյանքն ինձ պատժեց շատ խիստ՝
Դնելով մատն իմ վերքին բաց,
Ես էլ արդեն ինձ ոչ մի կերպ չներեցի...
Է՛հ, ի՞նչ արած,
Որ ես հիմա թռչուն եմ խենթ ու թևաթափ,
Սլացքիս մեջ՝ ջարդված մի նետ,

ԱՉԾՆԱԿԱԾ ԵՐԳ, չորացած շամբ...

Էլի ես մարդ գտնվեցի մարդկանց հանդեպ,

Բայց մարդ չեղա՛ր իմ նկատմամբ...

ՀՈՒՇԸ

Ձնգաց հուշն անցյալի

Ու մերկ կանգնեց իմ դեմ՝

Ժպիտներով ծավի,

Թուլանքներով եղեմ:

Եվ ծածանվեց, ծփաց

Շղարշային սյուլքով,

Միաց աչքերով թաց,

Քրքիջով ու սուգով:

Իր գիրկն առավ նա ինձ՝

Արևային ու տաք,

Սիրտս փլվեց մեկից,

Արտասվեցի անհագ:

Կարոտներիս ուժով

Ես փարվեցի նրան.

Լցվեց թախծի մուժով

Հոգիս անհանգրվան:

Թվաց՝ գրվեցի վառ
Տարիներիս բույլը.
Չգացի իմ խելառ
Ջահելության բույրը:

Չուներ ոչ հոգս, ո՛չ բեռ
Աղջկական ուսին,
Վրան մնում էր դեռ
Երջանկության փոշին:

Քիրավ, չքնա՛ղ էր նա
Ինձնից իր տարածով...
Եվ շողում է հիմա
Հպարտ՝ իր արածով...

Առաջվա պես, սակայն,
Չի տարբերվում կույրից.
Չուրկ է մինչև անգամ

Խոհեմության թույրից...

Թե չէ չէր գա ինձ մոտ,
Չէր հայտնվի հանկարծ,
Չէր բորբոքի կարոտ՝
Հրե շապիկ հագած...

Թե չէ աստղերն իր պերճ՝
Աչքերն իր հոգեհան,
Չէր սեպի սրտիս մեջ
Սուրսայր շեղբի նման...

Ա՛խ, ՄԱՐԴԻԿ

Բալենին ճերմակաքող
Լողում է ծաղկանց լույսի մեջ...
Սրտումս՝ սերն ամոքող,
Ապրում եմ քաղցր հուշի մեջ...
Ա՛խ, մարդի՛կ, բախտն իրական
Փնտրում եք փողի, ուժի մեջ...
Սերն Աստծո՛ հար տիրական,
Կորցնում եք կյանքի մուժի մեջ...

ԲԱԽՏԻՍ ՁԵՌՔԻՆ

Իմ կյանքից ի՞նչ հասկացա.
Ո՛չ թիթեռ եղա, ո՛չ՝ ծաղիկ...
Ուշ եկա, շուտ անց կացա,

□Սրտումս՝ լոկ սեր ու տաղիկ...

Իմ ճամփին չեղան գորգեր.

Չոր քար էր կամ էլ՝ կոշտ թաղիք,

Չորս կողմս՝ օձ ու գորտեր...

Ես՝ բախտիս ձեռքին խաղալիք...

ՈՒՌԵՆԻՆ

Առվի ափին է ծնվել ուռենին,

Վարսերը՝ կանաչ, ճոխ ջրիմուռներ.

Ափի չոր քարը, ընկած կոճղը հին

Սրտապնդել են, որ ջահել է դեռ...

Առվի ափին է սնվել ուռենին,

Իրեն ճանաչել առվի ջրերում,

Սեթևեթել է՝ ինչպես սիրուն կին,

Հերարձակ պարել սիրո հրերում...

Առվի ափին է ծնվել ուռենին,

Երբ մի օր աշնան պաղ հողմն է փլել,
Լացել, որ իրեն է՛լ չեն տալիս գին,
Հեռացող հովի ոտքն է պաչպաչել...

Առվի ափին է ընկել ուռենին,
Երբ էլ սեր չկար, և չկար է՛լ սիրտ...
Ափի չոր քարը, ընկած կոճղը հին
Քրքջացե՛լ են անտարբեր ու բիրտ...

ՓՈՐՁՈՒԹՅՈՒՆ

Նվում է հոգիս ցավից,
Իսկ միտքս անդող գործում է.
Փոթորի՛կ մի նոր... այն ինձ
Վերստին, ասես, փորձում է...
Տեսնում է, որ ես անթեք
Կանգնած եմ իր դեմ... կոծում է,

Թունածոր խոսքն է սուր տեգ.

Իմ խաչված սիրտը խոցում է...

Եվ հիմա ոտքից գլուխ
Խեղճ հոգիս հուր ու բոցում է...
Իսկ Աստված ցնծում է. «Ո՛րիս,
Սրբացա՛վ մեկն էլ...», օծում է...

ՀՈԳՈՒՄ ԿՐԱԿԸ

Այլուրի նման ձյունը մաղվում է
Գիշեր ու ցերեկ,
Հոգիս սոճու պես փշաքաղվում է՝
Կանգնած մորեմերկ...

Առատությունն այս չի հագեցնում ինձ,
Այլ վախեցնում է,
Սրտիս խութերը հարթում է քիչ-քիչ
Ու պաղեցնում է...

Ձյան արձակ բաշը պեծին է տալիս,
Ճերմակ նժույգ է...
Հոգիս խնդում է ու հետն էլ լալիս.
Լուսնոտ գժուկ է...

Որտե՞ղ է նրա հանգրվանը լույս.
Այստե՞ղ, թե՞ այնտեղ...
Ձյունե շղարշն է ճերմակ խրախույս
Կրակին անթեղ...

Հոգուս կրակը կոստնի մի օր

Ու թւեր կառնի...

Տիեզերքի մեջ երբ մխրճվի խոր՝

Աստված կհառնի...

ՆՈՐԻՑ ԵԿԵԼ ԵՍ

□«Դու նորից եկել ես, ի՞նչ անեմ...»:

ԴԵՎ

Տարիներն անցած, ասես, հրաշքով

Հառնել են մուժից ու գտել են ինձ.

Նրանց համը ես զգում եմ մաշկով,

Նրանց բույրը սոսկ ցավ է ու կսկիծ...

Որտեղի՞ց, արդյոք, հետ եկան նրանք,

Հավերժի նիրհից ինչպե՞ս արթնացան...

Հրաշք օրերն ու վայրկյանները թանկ

Հրավառվեցին՝ որպես ծիածան...

Ես գիտե՛մ, գիտե՛մ ինչպե՛ս դա եղավ.

Նորից այդ դո՛ւ ես եկել քո հեռվից,

Նորից խառնել ես խնդուքուն ու ցավ,

Բախտս կախել ես սիրո հին կեռից...

Նորից եկել ես, նորից ինձ գտել,

Նորից գերել ես ուզում իմ հոգին...

Բայց անկարող է իմ սիրտը ստել.

Սիրո խոսքերիդ է՛լ չի տալիս գին...

Նորից եկել ես... հիմա ի՞նչ անեմ...

Ես ինչպե՞ս լեզու գտնեմ սրտիս հետ.

Սիրտս քո սիրուն քվեարկում է դեմ

Եվ իր թիկ-թակով դնում վերջակետ...

ՉԵՄ ԿԱՐՈՂ

Շա՛տ թանկ է իմ այս հողը.

Նրան իմ սերն եմ պահ տվել,

Չգացել սիրո դողը,

Առաջին համբույրից թևել...

Ինչե՛ր եմ ապրել այստեղ՝

Չեմ կարող հիմա ես թվել...

Իմ հողն է ինձ տունուտեղ.

Իմ տնից չե՛մ կարող չվել...

ԱՇՈՒՆՍ

Աշունս ինձ վաղ գտավ...

Ա՛խ, ո՛ւր էր՝ հետ գար գարունս,

Սիրտս խենթացներ մի լավ,

Եռացներ նորից արյունս...

Փոթորկեր կյանքս նորից,

Հետ շրջեր, փոխեր լայն հունս,

Սեր ու խինդ պարգևեր ինձ,

Փոխարենն առներ և քունս...

Բայց, ավա՛ղ, ասում է «ոչ»՝

Գլխիս տեր դարձած աշունս...

Իր կյանքի աշունն անկոչ

Չտեսնե՛ր մինչև իսկ շունս...

Ո՞ՒՐ ՓԱԽՉԵՄ

Սիրտս նեղված է կրկին.

Դարիս պես խառնակ, անքուն է,

Երգս տխուր է, խորթին,
Իսկ միտքս մոլոր, անտուն է...
Աստված, մի ճամփա ցույց տուր.
Ո՞ր փախչեմ... իմ ցավն անհուն է,
Սերն ինձ թողեց լոկ մրմուռ.
Իմ անսեր հոգում աշո՛ւն է...

ԵՐԿՆԱՅԻՆ ՍԵՐ

Արթուն եմ այս տարածամի՛ն...
Մորփեոսն ինձ չի համբուրում.
Այս գիշերն էլ՝ անհամ ու սին,
Հին հուշեր ու սեր է բուրում...

Երազանքիս թևերով նուրբ

□Սավառնում եմ երկինքն ի վեր.
«Տեր, ահա՛ քեզ կնդրուկ ու խունկ.
Շնորհի՛ր ինձ երկնային սեր...»...

Ես չիմացա՝ աղերսն իմ ջերմ

Բարձրյալին հասա՞վ, արդյոք,
Բայց ականջիս հնչեց շատ մեղմ.
«Սեր կունենաս, եղիր անհոգ...

Միայն թե դու զգո՞ւ եղիր.
Անփույթ չանցնե՛ս սիրուդ կողքով,
Հազարի մեջ նրան պեղիր,
Ում կսիրես ամբողջ հոգով...

Սիրի՛ր սերդ՝ ինչպես որ ինձ,
Աստվածացրու, որ հավերժի...
Այնժամ կօրհնեմ ձեզ երկնքից.
Անուշ քունն էլ քեզ չի մերժի...»...

ՑՆԾՈՒՄ Ե ՀՈԳԻՍ

Գարունն իր իրավունքն է
Ամպրոպ-կոկորդով հաստատում,
Իր թուխպն աչքն ու ունքն է
Խաղացնում, հազար նազ թափում...
Չարթնել է սիրտն իմ կրկին,
Ցնծում է հոգիս, խաս կապում,
Սերն իմ դարձնում է ինձ կին
Եվ ա